

Și tu...

Florinpaun

Și tu, cu amărăre,
Dup-un colț pândi-vei,
Cu ochii de scânteie,
Înceata-i coborâre,
Ce-abia i se încheie.

A iadului genune-ai trece,
Un om n-ai fi, altul făcut.
Prin incertul și mai sigur,
Coadă urmelor călca-vei,
Cu-al sufletului vuiet rece,
Să-ți miști sângele zăcut.

Vei fi mic, din talie rupt,
Și de puțină vlagă supt,
Cu răsuflări împovărate
Și laterale-ncețoșate,
Din picioare tremurând,
A nopții milă așteptând.

Și orice simț învenina-vei,
Speranță inimii să-i dai,
Speranță ce n-o ai,
Iar cu crezare asculta-vei
În mașinistul de miraje,
Cu-ale lui scurte voiaje.

N-a fi nici tu să te trezești,
Că fericirea-i doar o rundă,
Mâine, care-a fi mai scundă,
Da-ți-a chinul să-i servești.

Dar toate ți s-arată, iată,
Pe când brațele ce-o gată,
`i sunt noi, lăsa-te-n voie.
Pe când geamătul și portul,
`i sunt vechi, dar altu-i sortul.
Pe când toate-au isprăvit,
Vei știi că ce-ai agonisit,
S-a vânturat, s-a risipit...